

Fővárosi Ítéltábla
2. Kf. 27. 213/2010/7. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Herendi & Purebll Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Purebl Balázs ügyvéd) által képviselt Nap Háza Kft. (Szentendre) felperesnek a dr. László Ildikó Katalin ügyvéd által képviselt Gazdasági Versenyhivatal (Budapest, hivatkozási szám: Vj-75/2008.) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2010. évi január hó 20. napján kelt 3.K.35.028/2008/7. számú ítélete ellen a felperes által 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán az alulírott helyen 2010. évi szeptember hó 22. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 15.000 (azaz tizenötezer) forint másodfokú perköltséget, valamint az államnak - az illetékügyekben eljáró hatóság külön felhívására - 36.000 (azaz harminchatezer) forint fellebbezési illetéket. Ez ellen az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az Országos Tisztiorvosi Hivatal (a továbbiakban: OTH) által a 2004. október 18. napján kelt határozatában rögzített feltételekkel kiadott engedély birtokában kezdte meg a felperes a RO100 ivóvíz utótisztító kisberendezés forgalmazását.

Az alperes annak vizsgálatára indított versenyfelügyeleti eljárást a felperessel szemben, hogy megsértette-e a tisztességtelen piaci magatartás és a versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (a továbbiakban: Tpv.) III. fejezetének rendelkezéseit a víztisztító berendezés értékesítését elősegítő reklámozása során közzétett, fogyasztóknak nyújtott tájékoztatásaival.

Az alperes az eljárása eredményeként meghozott és 2008. november 11. napján kelt Vj-75/2008. számú határozatában megállapította, hogy a felperes 2004-től szórólappal, poszterével, internetes honlapjával és DVD lemezeivel a fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolására alkalmas magatartást valósított meg az általa forgalmazott RO100 reverz ozmózis technológiát alkalmazó ivóvíz utótisztító háztartási kisberendezés népszerűsítése során. Ezért e magatartás folytatását megtiltotta, a felperest határozata rendelkező részének a honlapján való közzétételére és 3.000.000 forint bírság megfizetésére kötelezte. Határozatában részletesen rögzítette a döntését alátámasztó megállapításait a felperes ivóvízzel, ásványvizekkel, az általa forgalmazott termék valamely tulajdonságával kapcsolatos magatartásával, illetve a felsőfokú piacelsőbbégi közlésével összefüggésben. Megállapította, hogy reklámozási tevékenysége során a felperes megsértette a Tpvt. 8.§-ának (1) bekezdésében, valamint (2) bekezdés a) és b) pontjában foglalt rendelkezéseket, mert a tájékoztatások valóságtartalma a Tpvt. 9.§-a szerinti értelmezés alapján nem nyert igazolást. A felperes nem tett eleget a fogyasztókkal közölt állítások valóságnak való megfelelése kapcsán őt terhelő bizonyítási kötelezettségének. Hangsúlyozta, hogy a felperesnek a fogyasztók befolyásolását célzó tájékoztatásainak tartalmát (víztisztító és egyéb tulajdonságait érintően) az OTH által kiadott, majd meghosszabbított engedélyekben megjelölt tényekhez kellett volna igazítania, és a tudományosság igényeit kielégítő módon kellett volna bizonyítania azt, hogy a berendezés alkalmazásával az emberi szervezet méregteleníthető és ezáltal gyógyítható. E követelménynek a felperes nem tett eleget, mert nem rendelkezett olyan egyértelmű tudományos vizsgálati eredménnyel, amely állításainak tényszerűségét bizonyította volna. Határozata 50. pontjában rögzítette, hogy a vizsgálat során becsatolt dokumentumok alapján nem mutatkozott szükségesnek a felperes által megjelölt személyek meghallgatása, figyelemmel arra, hogy nem jelölte meg, milyen kérdések szakmai megítélése lett volna várható tőlük; ezért nem adott helyt bizonyítási indítványának. A bírság összegének megállapításakor a jogsértő tájékoztatások megjelentetésével kapcsolatos ismert költségekből indult ki. Súlyosító körülményként vette figyelembe, hogy a felperes fogyasztók felé irányuló reklámozási gyakorlatának lényegi eleme volt a jogsértőnek minősülő tájékoztatás, amelyet a felperes több éven át tanúsított. A felróhatóság körében értékelte, hogy a jogsértő magatartás egyrészt az emberi egészséggel kapcsolatos állítások révén, másrészt olyan kérdések vonatkozásában valósult meg, amelyekkel összefüggésben az OTH döntései világos, egyértelmű útmutatást adtak, azonban ezeket a felperes figyelmen kívül hagyta.

A felperes keresetében az alperesi határozat hatályon kívül helyezését és a versenyhatóság új eljárásra kötelezését kérte. Állította, hogy kellő körülmétekintéssel járt el a termék reklámozása során. Azt a tényt, miszerint jelentős javulás érhető el a lakosság egészségi állapotában az általa forgalmazott készülékkel előállított víz fogyasztásával, igazolni tudta volna, amennyiben a versenytanács az e témában igen jártas szaktekintélynek minősülő személyek meghallgatására irányuló indítványának helyt adott volna. Hangsúlyozta, hogy a berendezéssel megtisztított víz emberi szervezetre gyakorolt hatásának megítélése egy rendkívül bonyolult, komplex orvosi és biológiai szakkérdés, amelyhez olyan különleges szakértelemre lett volna szükség, amellyel az alperes nem rendelkezett. A nem teljeskörűen lefolytatott bizonyítási eljárás hiányában az alperes döntése jogsértő.

Az alperes a határozatában foglaltak fenntartása mellett a felperesi kereset elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy a felperes keresetében semmilyen konkrét nyilatkozatot nem tett a határozati megállapításokkal összefüggésben, és továbbra sem bizonyította a tájékoztatásaiban közzétett állítások valóságtartalmát.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította. Indokolása szerint a felperes a kifogásolt reklámokban egyoldalúan, szubjektíven és megtévesztésre alkalmas módon fogalmazta meg állításait, felerősítve ezzel a termék általa kedvezőnek vélt tulajdonságait. A termék minősítésével és tudományos értékelésével kapcsolatos eljárásokat felperesnek még a közzétételt megelőzően kezdeményezni kellett volna és csak ezen eredmények, és engedélyek birtokába tehetne volna meg jogszerűen a reklámozása során megfogalmazott állításait, azonban ezt elmulasztott. A vizsgált időszakban a felperes birtokában volt dokumentumok a reklámok alperes által kifogásolt tartalmát nem igazolják, állításait nem támasztják alá. Ezért nem helytálló a felperesnek az a hivatkozása, és az e körben tett bizonyítási indítványa, hogy utólag szakértő bevonásával esetlegesen be lehetett volna bizonyítani közléseinek valóságtartalmát. A szankcionálás körében okszerűnek és megalapozottnak értékelte az alperes mérlegelését.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének a kereseti kérelmének megfelelő megváltoztatását kérte. A keresetében foglaltakat megismételve hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értékelte teljes körűnek az alperes által lefolytatott vizsgálatot. Az alperes jogszabályi kötelezettsége lett volna, hogy bizonyítsa, hogy a reklámokban közzétett tájékoztatásai szakmai szempontból nem helytállóak; ezért indítványozta e területen jártas személyek szakértőként történő bevonását, azonban ezt a versenyhatóság mellőzte.

Az alperes az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Fenntartotta és megismételte az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozataiban foglaltakat, mivel álláspontja szerint a felperes a korábban előadottakhoz képest új tényt nem hozott fel.

A felperes fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéletábrla a Pp. 253.§-ának (3) bekezdése szerint a felperesi fellebbezés és az alperesi ellenkérelem korlátai között eljárva vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletét. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 206.§-ában foglaltaknak megfelelően a rendelkezésre álló peradatok alapján megfelelően rögzítette a tényállást, az abból levont ítéleti következtetései okszerűek, amelynek eredményeként jogszerűen döntött a felperesi kereset elutasításáról.

A felperes fellebbezésében nem jelölte meg konkrétan, hogy miért tartja jogszabálysértőnek az elsőfokú bíróság ítéletét, ténylegesen az elsőfokú eljárásban előterjesztett kereseti kérelmében foglaltakhoz képest olyan új tényt, illetve körülményt vagy bizonyítékot nem jelölt meg, amely az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását eredményezhetné. A felperesnek a másodfokú eljárásban sem volt a terhére rótt jogsértéssel és a bíróságkiszabással összefüggésben olyan, és a javára

értékelhető okfejtése, ami a versenyhatóság és az elsőfokú bíróság megállapításainak okszerűségét cáfolná.

Ezért a másodfokú bíróság a Pp. 254.§-ának (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság érdemben helytálló ítéletét helyes indokainál fogva helybenhagyta.

A fellebbezésben foglaltakra utalással a másodfokú bíróság a következőket emeli ki. A Tpvt. 8.§-ának (1) és (2) bekezdése a fogyasztók tisztességtelen befolyásolására alkalmas tájékoztatást tilalmazza. A fogyasztók számára adott tájékoztatás annak közlésével befejeződik, ezért az azzal szemben a Tpvt.-ben megfogalmazott versenyjogi követelményeknek - igaz, valós, pontos - már ekkor teljesülniük kell. A tájékoztatás jogszerűségét szakmai szempontból alátámasztó bizonyítékoknak már a közzétételkor a reklámozó birtokában kell lenniük. Ezzel tudja ellenőrizhető módon igazolni a fogyasztókhoz eljuttatott információk valóságtartalmát, utólag ez - a felperes által meghallgatni kért szakemberek szóbeli nyilatkozataival - már nem pótolható. A felperesnek 2004-ben a készülék reklámozásának megkezdésekor már rendelkeznie kellett volna - az OTH engedélyében írtaknak is megfeleltethető - szakmai szempontú eredményekkel és tudományos adatokkal, amelyek a tájékoztatásokban szereplő állítások helytállóságát alátámasztják. A felperes ilyen tartalmú bizonyítékokkal nem rendelkezett: az általa forgalmazott berendezés víztisztító és egyéb tulajdonságait érintően, valamint a készülék használatával - az ígértek szerint - elérhető méregtelenítésnek az emberi szervezetre gyakorolt jótékony hatásával összefüggésben kiemelt állításainak a valóságtartalmát a tudományosság követelményét kielégítő módon nem igazolta.

A reklámokban szerepeltetett idézetek, valamint orvosi és vízkutatói eredményekből kiragadott megállapítások, és a felhasználói tapasztalatok az elvárható és szükséges mértékben nem bizonyítják a felperesi közlések tényszerűségét. Ennek hiányában a megfogalmazott reklámállítások nem tekinthetők tudományos, valamint szakmai szempontból igazoltnak és ezáltal jogszerűnek: ezért alkalmasak voltak a fogyasztók megtévesztésére. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletében jogszerűen minősítette az alperessel egyezően versenyjogsértőnek a hosszú időn keresztül nem megfelelően folytatott tájékoztatási gyakorlatban megnyilvánuló felperesi magatartást. Az alperes eljárásában a Tpvt. 9.§-ában írtak figyelembevételével vizsgálta, elemezte és értékelte a felperes fogyasztóknak szóló tájékoztatásainak jogszabályi rendelkezéseknek való megfelelését. Tényállás- tisztázási és indokolási kötelezettségének eleget téve valamennyi, az ügy megítélése szempontjából relevanciával bíró tény és körülményt értékelt, a határozatában az egyes felperesi magatartásokhoz csoportosítva teljes körűen rögzítette megállapításait. A felperest terhelő kötelezettség az, hogy a tudományos bizonyítottsággal szemben támasztott követelményeknek megfelelően igazolja állításait a reklámok közreadásakor. A felperesnek kellő körültekintés mellett a birtokában lévő hatósági engedélyben rögzítettekkel, és a rendelkezésére álló valós információkkal összhangban kellett volna megfogalmaznia közléseit. Ezt a felperes neki felróható módon mellőzte, ezért a saját magatartására visszavezethető mulasztása következményei alól nem mentesülhet azáltal, hogy a közreadáskor tudományos ismeretekkel nem igazolt állításai helytállóságát utóbb próbálja bizonyítani, utólag beszerzett nyilatkozatokkal. Nem hivatkozhat alappal arra, hogy az alperesnek kellett volna a versenyfelügyeleti eljárásban szakmai szempontú vizsgálatot folytatnia a készülék lényeges és

meghatározó tulajdonságai, valamint az annak használata révén bekövetkező kedvező hatásokat illetően. Valójában a felperes a saját oldalán jelentkező bizonyítási terhet kívánta az alperesre hárítani e körben, ezért a különböző szakemberek meghallgatására irányuló, de konkrétumot nélkülöző bizonyítási indítványa nem foghatott helyt.

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a versenytanács mérlegelése a Pp. 339/B.§-ában megfogalmazott követelményeket kielégíti. A Tpv. 78.§-a szerinti szempontokat az alperes számba vette, azokat értékelte, és a döntését e körben is kellően megindokolta. A felperes a mérlegelés jogszerűségét megdöntő (vitató) érveket egyáltalán nem hozott fel.

A másodfokú bíróság a sikertelenül fellebbező felperest a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes másodfokú perköltségének a megfizetésére, továbbá a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2) bekezdése alapján a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt fellebbezési illeték viselésére, melynek mértékét az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény módosított 39.§-ának (3) bekezdés c) pontjában, és 46.§-ának (1) bekezdésében írtak szerint határozta meg.

Budapest, 2010. szeptember 22.

Borsainé dr. Tóth Erzsébet sk. a tanács elnöke, dr. Bacsa Andrea sk. előadó bíró dr. Vitál-Eigner Beáta sk. bíró